Szántó T. Gábor

Kafka sírja

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 40. szám, 2022. október 7.

Buli volt az éjjel?, kérdi Dorfman. A fejem rázom.

Vigyázz a prágai nőkkel. Észre se veszed, és itt ragadsz.

Nézek rá csodálkozva. Lehet, hogy el is sápadok. Szemem dörzsölöm, elfordulok, kávéscsészém mélyére rejtem a tekintetem, de ahogy felnézek, még mindig figyel. Dorfman tekintete átsugárzik rajtam, nem tudom, képzelem, vagy valóban különleges, ahogy néz, a filmes szemével. Akár egy festőé, a látvány mögé akar látni, megfejteni vagy komponálni, szétszedni és összerakni, gyűjti, elraktározza és rendszerezi a képeket, ahogyan én szavakra figyelek, szavakat lopok, hangsúlyokat és mondatokat. Nem zavartatja magát, tovább néz a szemembe, mint aki faggat a tekintetével.

Van valami furcsa rajtam?, bukik ki belőlem.

Együtt fogunk dolgozni. Tudnunk kell, mi van a másikkal. Ha bajod van, ha másra kell figyelned, nem tudsz koncentrálni.

Hangja komor, mint aki megérzi zaklatottságom.

Rendben. Majd elmondom, ha úgy gondolom, hogy közügy.

Hangom pikírt, falat emel közénk. Kijelöli, meddig van joga közelíteni, és mi az illetéktelen behatolás.

Egy csónakban evezünk, mondja. Mindnyájunkat érhet baleset. Ha nem nyúlunk a másik után, felborulhat a csónak.